

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Pavlína Vrkočové a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **M. S.**, zastoupeného Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem Praha 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 11. 2016, č. j. 32 Az 32/2015-912,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu se sídlem Praha 2, Slavíkova 1510/19, **se** za zastupování v řízení o kasační stížnosti **určuje** odměna ve výši 4 848 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 11. 11. 2016, č. j. 32 Az 32/2015-91, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM495/ZA-ZA14-ZA14-2015, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon azylu“), nepřípustná, a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že ačkoli žalobce žádal o udělení azylu opakovaně, neuvedl ve své žádosti žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů, pro které opustil svou vlast. Obavu z pronásledování pro své politické názory a členství ve Sjednoceném národním hnutí zmínil žalobce již ve své první žádosti, avšak politická a bezpečnostní situace v Gruzii se od té doby podstatným způsobem nezměnila. Krajský soud rovněž neshledal, že by odsouzení žalobcova synovce jakkoli souviselo s politickou činností žalobce.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel trvá na tom, že jeho druhá žádost o mezinárodní ochranu byla přípustná, neboť ve správním řízení uvedl nové skutečnosti, které mohly mít dopad do jeho hmotně-právního postavení a které nemohl uvést dříve, neboť se udály teprve po skončení řízení o jeho první žádosti. Opakuje, že jej v místě jeho bydliště hledali lidé z prokuratury a že již tři měsíce je ve vězení jeho synovec. Žalovaný tyto skutečnosti (byť je stěžovatel uvedl při seznámení se s podklady rozhodnutí) opomenul a nedotázal se ho ve vztahu k nim na žádné podrobnosti, na druhou stranu však stěžovateli poskytl lhůtu k doplnění důkazů (které však byly předloženy až u krajského soudu); tento postup se stěžovateli jeví jako nelogický a rozporný. V této souvislosti zmiňuje řízení před Krajským soudem v Hradci Králové, vedené pod sp. zn. 29 Azs 21/2015, v němž soud jako relevantní novum shledal žadatelem doložená nová tvrzení o zemi původu. V této souvislosti nesouhlasí s názorem, že je zcela irelevantní, zda došlo k soudnímu přezkumu negativního rozhodnutí žalovaného, vydaného v řízení o první žádosti. Stěžovatel se na tomto podkladě dovolává principu *non-refoulement*, a to nejen s ohledem na svou politickou činnost, ale i z důvodu zabavení majetku a pronásledování (odsouzení) svého příbuzného. Zprávy o zemi původu přitom potvrzují, že v Gruzii k pronásledování členů Sjednoceného národního hnutí skutečně stále dochází. Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí, stěžovatel je přesvědčen, že postupy krajského soudu a jeho závěry si vzájemně odporují. Na jednu stranu krajský soud stěžovateli vytýká, že neuvedl nové skutečnosti, na straně druhé však přičítá stěžovateli k tíži, že nepředložil rozsudek, který se týkal jeho synovce. Žalovaný není podle názoru stěžovatele zbaven povinnosti se zabývat novým tvrzením jen proto, že není podloženo listinnými důkazy. Navíc krajský soud přijímá závěry, které s ohledem na rozsah dokazování nebylo možné dovodit (například to, že odsouzení stěžovatelova synovce není politicky motivováno). Za důvod přijatelnosti své kasační stížnosti tak stěžovatel pokládá „zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení“. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítnuta, případně zamítnuta pro nedůvodnost. Má za to, že jeho rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy a že není nijak zřejmé, jakým konkrétním krokem měl být stěžovatel zkrácen na svých právech.

Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek její přípustnosti, ale také na splnění podmínky její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy na předpokladu, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Z nich vyplývá, že soudní ochrana byla stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci, a že další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů. Z tohoto úhlu pohledu proto Nejvyšší správní soud nahlížel na stěžovatelem podanou kasační stížnost a důvody v ní uplatněné, a po konstatování její přípustnosti (tj. splnění zákonných procesních předpokladů uvedených v § 105 odst. 2 či 106 odst. 2 s. ř. s. a absence důvodů nepřijatelnosti dle § 104 s. ř. s.) dospěl k závěru, že přijatelná není.

Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zdejší soud uvádí, že krajský soud naplnil požadavek na přezkum rozhodnutí

pokračování

o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v plné jurisdikci, neboť připustil a provedl důkaz, který stěžovatel mohl a měl předložit již ve správním řízení. Dovodil-li, že na jeho základě nelze prokázat souvislost mezi trestním stíháním stěžovatelova rodinného příslušníka a tvrzeným politickým pronásledováním stěžovatele (§ 12 zákona o azylu), nepřezkoumatelnost jeho rozsudku (a potažmo důvod přijatelnosti kasační stížnosti) to založit nemůže.

Co se týče dalších kasačních námitek, ačkoli stěžovatel přílehavě odkazuje na právní názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, už první požadavek (tj. povinnost uvést „*kvalifikovaná nova*“, která by *prima facie* mohla mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu), stěžovatel nenaplnil. Pokud pouze obecně uvádí, že se na něj v místě jeho bydliště vypyтали úředníci z prokuratury a že byl (údajně z politických důvodů) uvězněn jeho synovec, aniž by ale konkrétně rozvedl, jak jsou tyto skutečnosti provázány alespoň s některým z důvodů pronásledování podle § 12 zákona o azylu, pak na stěžovatele závěry uvedeného rozsudku mohou dopadat pouze s opačným výsledkem. Dále z citovaného rozsudku výslovně plyne i povinnost žadatele uvést všechny relevantní důvody, o které je nová žádost opřena; není tak povinností správního orgánu zjišťovat všechny podrobnosti žadatelova azylového příběhu (s výjimkou obecné situace v zemi původu). Co se situace v Gruzii týče, podle konstantní judikatury není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné, jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38). Konečně, samotná výzva žalovaného, aby stěžovatel doložil svá tvrzení, bez dalšího neznamená, že tato tvrzení žalovaný uznává za azylově relevantní důvody.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Držel-li se krajský soud při svém rozhodování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a nedopustil-li se žádného zásadního procesního pochybení, a konečně netvrdil-li stěžovatel žádné konkrétní relevantní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven zástupce Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M, advokát, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8, *in fine* s. ř. s.). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud mu přiznal za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), za který náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený advokát plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o tuto daň, tj. o částku 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí celkem částku 4 828 Kč, jež bude k rukám ustanoveného zástupce vyplacena z účtu zdejšího soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu